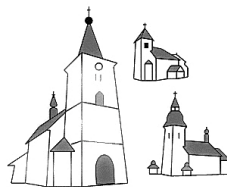


# Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

Velikonoce  
2020



## Velikonoce – největší příběh lidstva

Milí přátelé, napsal jsem si půjčil od P. Tomáše Halíka, který tak pěkně napsal:

Pašijový příběh je opravdu snad nejbarvitější drama dějin. Na scénu vystupují všechny mocnosti – moc s tváří Piláta, tradice a náboženský establishment v šatu velerady, zrada s maskou Jidáše, selhání v podobě Petra, soucit v závoji Veroniky – a pravda, pravda opuštěná, pravda vzdorující moci, v bezmocném králi, který s trnovou korunou na hlavě říká: Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas. A když se na scénu vyhrne dav, aby byl rozhodčím, tak tento hlas pravdy překřikuje a volí Barabáše. A o těch, kteří svému Mistru slibovali věrnost

až za hrob, je psáno: tehdy ho všichni učedníci opustili a utekli. I Petr, který byl nazván skálou, svého Pána třikrát zapře. A do svědomí čtenářů zakokrhá kohout. Pak nastupují kati...

Ano, o těchto svátcích znovu prožíváme jasný důkaz toho, že Bůh udělá vše, aby nás zachránil. Vstupuje do tohoto příběhu, prochází skrze slávu **Květné neděle** do krásné chvíle poslední večere na **Zelený čtvrtek**. Ten se v závěru dne promění v utrpení, jež na **Velký pátek** vyvrcholí Ježíšovou smrtí, abychom si na **Bílou sobotu** večer mohli uvědomit – jak říká P. Halík: Velikonoční příběh však nekončí tmou... ale naplňuje se v radosti z toho, že **Ježíš žije. Žije s námi a pro nás.**

Bylo by fajn, kdybychom všechny tyto dny **prožili s farností při společných bohoslužbách**. Víme přece, že tyto svátky nejsou jen o lidových zvycích a tradicích. O Velikonicích jsou ty nejkrásnější obřady. Nenechme se připravit o jejich krásu, hloubku i sílu, a tak prožijme opravdové Velikonoce...

...Milí přátelé, **to není provokace**, jen jsem ten text psal dávno před koronavirem... takže je to naopak – obřady pro nás asi budou jen virtuální, ať chceme nebo ne (doma v rodinách nebo přes TV apod.). Vezměme to jako **výzvu pro společnou rodinnou modlitbu** a pro to, aby rok příští byl (dá-li Bůh) opravdu společně při bohoslužbách ve farnosti...

K právě velikonoční radosti vám všem srdce žehná o. Jan

## Velikonoční obřady nebudou letos v našich kostelích veřejně přístupné

Pokud nenastanou technické problémy budou probíhat online přenosy Velikonočních obřadů na FB stránkách farnosti:

<https://facebook.com/farnostskutec/>

<https://facebook.com/farnostrana/>

Přesné časy konání bohoslužeb a ostatní aktuality budou zveřejněny na vývěskách a webech našich farností: <https://www.farnostskutec.cz/> a <https://www.farnostrana.cz/>

## ROKOLE – DUCHOVNÍ OBNOVA PRO ŽENY

Mariánské poutní místo. Nachází se nedaleko Nového Města nad Metují v podhůří Orlických hor. Místo duchovního ztišení, kam nás Panna Maria zve všechny. Svobodně se můžeme rozhodnout, zda chceme na sobě něco změnit. Ona je naše nebeská maminka a neustále se za nás přimlouvá. Pozvala nás sem na toto místo, abychom se mohli duchovně občerstvit.

S otcem Ondřejem už na Rané začíná obnova mší svatou. S požehnáním se vydalo do Rokole několik maminek. Chvály, modlitby, duchovní inspirace nás provázely po celou dobu setkání. Působivé přednášky podle knihy o Markétě, matce Dona Boska, na mě osobně velmi zapůsobily. Pokud mám ještě čas, jak se mohu změnit. Vždyť lépe jsou vidět chyby na druzích. Sama to nedokážu, prosím Maria, pomoz, Pane smiluj se.

Cítím, s jakou jemností k nám On přichází. V ruchu světa Ho vždy neslyším a nevnímám. Tedy zkusme se skrýt do ticha, být jako na poušti. Kdo hledá směr, může tu přemýšlet nerušen. Kudy a kam vede naše cesta. Je široká, přímá, nebo klikatá a hrbolatá. Všimáme si vystrašených znamení nebo víc riskujeme.

Dnešní doba je poněkud zrychlená, ale zkrátil se čas. Čas pro rodinu, pro blízké, pro sebe i pro Boha. Dokonce ho i ztrácíme. Je toho víc o co přicházíme. O víru, naději, a dokonce i lásku. To naše „já“ nechce vidět bližního ve světle Ježíše. Škoda, že i odvaha nás opouští. Nechceme ani pravdu hledat trpělivě. Spíše zahlédneme drobnou třísku v oku druhého a pohotově bychom mu ji chtěli vyjmout. Zatím máme svůj trám na rameni. Jen s důvěrou můžeme pokorně volat svou Matku na pomoc. Miluje nás a přimlouvá se stále. Skloňme svou hlavu a přiznejme, že duše má pár šrámů. A ze svatyně srdce se dá vymést smetí. Pak rozzáří se světlo, láska rozkvetne. Těž naděje i víru posílí. Upřímnost a vlídnost vejde v tichosti.

Odpuštění a milosrdenství přijímáme darem. Svou obětí naši vinu smazal sám Ježíš. Odevzdejme mu svá srdce s radostí. S chválou pozveme i Ducha svatého, aby naše číše plnil i po okraj. Nyní naše světlo duše rozžiháme kolem sebe a žehnejme všem lidem. Lásku rozdávajme a pokoj darujme. Tím ukládáme do nebeské banky, kde úroky jsou nejvyšší. Na cestě za Kristem, ať jdeme se ziskem.

Být dobrým člověkem se vrylo do paměti i Donu Boscovi. Byla to slova jeho otce na cestě z domova. Ctnostem ho učila odmala i jeho matka. Jí pak pokora korunou ozdobila. Stala se i vzorem, jak s Pánem svůj životní kříž nesla.

I nám Maria pomoz, přišel čas, milostná Matko, slyš nás hlas. Upřímně voláme, ochraňuj nás. Buď našim kormidlem na cestě životem.

Nyní zbývá poděkovat Bohu Otci a otci Ondřejovi za vedení na obnově.

*Marie Pospíšilová*

V pátek 31. 1. po večerní mši svaté odjelo 13 žen s Otcem Ondřejem na duchovní obnovu do Rokole. V příjemném, nám známém, prostředí jsme se snažily odpočinout si na těle a načerpat duchovní síly do dalších dnů.

Téma duchovní obnovy bylo: Maminka Markéta – život matky Dona Bosca. Příběh ženy s nelehkým osudem. Bez vzdělání, které v té době nebylo dostupné, ale chytrá, praktická a velice zbožná žena, dokázala velké věci. Víra jí pomáhala překonávat obtíže života. Zbožnost a žití podle křesťanských zásad z ní udělaly velkou ženu a matku. Z jejího nesnadného a náročného života může každá maminka čerpat a obdivovat. Každodenní péče a láska v podmínkách s našimi nesrovnatelnými je příkladem pro každou z nás. V dnešní době

emancipace upřednostnit rodinu a vytvářet teplo domova bývá nelehký úkol. Všechna láska a péče věnovaná rodině se zhodnotí a několikanásobně se vrátí, i když se nám to právě v tuto chvíli nezdá.

Prožili jsme hezký víkend. Zveme i další maminky, aby neváhaly a pokud mají možnost se duchovních obnov zúčastnit, ať toho využijí. Poděkování patří Otci Ondřejovi.

LA



## ANKETA MEZI ZÁKAZNÍKY PEKAŘSTVÍ

### Co pro vás znamená koleda?

- koleda pro mě znamená zábava (kluk, 8 let)
- koledou rozdávám radost holkám a za to dostanu vajíčka (kluk, 7 let)
- koleda pro mě znamená radost, přichází jaro a všechno kvete, je to nejkrásnější období (žena, 40 let)
- nemám ráda Velikonoce (22 let)
- Vánoce, Tři Králové – zpěv (paní, 50 let)

### Jak se cítíte v této době?

- dobře
- blbě, ale dá se to – přišlo to, musí se s tím žít

- je to hodně stresové a hodně o tom přemýšlím
- normálně
- dobře
- depresivně a smutně
- v pohodě
- špatně
- trochu nervózní
- je to nepříjemné
- omezeně
- beru to jako zkoušku naší trpělivosti, ochoty přizpůsobit se a pomoci kde je potřeba

A. Kozderková

## ROZHOVOR – LOUTKOHRANÍ

Milý Ondřeji, ráda bych Ti položila pár otázek, které se týkají Loutkohraní a představení pohádky „O princezně Bezlásce“, kterou jste hráli 22. 2. 2020 v Komunitním centru P. F. X. Mimry v Rané.

**Na začátek nejprve pár vět o vás. Mohl bys nám představit všechny, kdo chodí na Loutkohraní?**

Do Loutkohraní chodí momentálně 9 dětí. Jsou to Anežka a Monika Sodomkovi z Pokřikova, Láďa Malinský a Káťa Spilková ze Žďárce, Eva Pavlišová, Nela Filáčková, Miluška Michálková a Zdeňka Křenková z Radčic, nejmladší je Honzík Kozderka ze Skutče.

**Jak často a kde se scházíte?**

Scházíme se každé úterý na Rané v Komunitním centru.

**Kolik loutkových představení máte za sebou?**

Naše první dílo jsme hráli jen jednou o Vánocích. Líného Honzu jsme hráli asi šestkrát. Naši novinku, O princezně Bezlásce, jsme zatím uvedli premiérou. Těšíme se, že ji budeme hrát ve Skutči i na jiných místech.

**A teď už k samotné pohádce. Proč jste se rozhodli právě pro tuto pohádku?**

Pohádku „O Bezlásce“ napsala naše známá, slovenská spisovatelka Gabriela Futová. Mně se velmi líbila, protože obsahuje mnoho krásných myšlenek. Všichni souhlasili, že ji zkusíme nacvičit.

**Na premiéře pohádky byla i sama autorka. Mohl bys nám ji krátce představit?**

Gabriela Futová je slovenská spisovatelka, která píše knihy pro děti. Víc o ní a jejích knihách najdeš na <https://www.spisovatele.cz/gabriela-futova#cv>

**Jak dlouho jste se pohádce věnovali? A kdo vám všechno pomáhal? Kulisy, loutky, hudba, ...**

Představení jsme připravovali rok a půl. Nejdřív jsem musel knihu dětem přeložit do češtiny, potom jsme zkoumali příběh a postavy, sepsal jsem scénář, podle kterého se bude hrát. Loutky nám šila paní z Ostravy, kulisy malovala paní Drahuška Pešavová, píseň složil pan Aleš Marek ze Skutče a nahráli ji k premiéře manželé Ludvíkovi z Orle a Anička Bártová ze Skutče. S přípravou dětí mi pomáhala paní Petra Sodomková.

**Kolik se sešlo diváků?**

Na premiéru byl sál Komunitního centra v Rané plný k prasknutí. Diváků bylo asi 75, menší děti seděly na zemi.

**Kde bychom vás mohli ještě vidět? Plánujete hrát pohádku ještě, když to půjde?**

Jakmile to půjde, jsme připraveni zahrát pohádku pro školy ve Skutči. Na požádání můžeme zajet i jinač. Možná by představení mohlo povzbudit i nemocné děti v nemocnicích, ale o tom budeme teprve jednat. Hrajeme zdarma, za dobrovolný příspěvek na náklady.

## A jaké plány máte dále?

Myslím si, že se během tří let, co se scházíme, vytvořila výborná parta. Když to půjde, budeme se scházet dál a tvořit zajímavá loutková divadla pro radost i povzbuzení druhých.

Děkuji za rozhovor

*Jana Hladká*



## SETKÁVÁNÍ SENIORŮ

Od prosince 2019 se stalo tradicí, že v pondělí jedenkrát za čtrnáct dní, vždy od 16 hodin, se setkávají senioři v Komunitním centru P. F. X. Mimry.

Je to přátelské popovídání u kávy nebo čaje obohacené o nějaké zajímavosti a znalosti.

Na první schůzce 2. 12. 2019 nám manželé Poslušní připravili zajímavé povídání s fotodokumentací ze své účasti na Národní pouti do Říma, která se konala k 30. výročí svatořečení Anežky České. Na dalším setkání nám předvedly své vánoční vystoupení děti ze ZŠ Raná, které si připravily se svými učitelkami. Vánočně nás naladily a dojemně nám popřály do nového roku. Další dvě setkání byla věnovaná historii, prohlídce farních kronik. Předčítal nám farní kronikář a kronikář Vojtěchova pan Bořivoj Pospíšil. Přiblížili jsme si mentalitu dřívějších obyvatel a statistické údaje z našeho okolí před mnoha lety. Na únorovém setkání nám poutavě vyprávěla paní Kamila Skopová o masopustu a jeho tradicích. Ke kávě a čaji byly k ochutnání tradiční koblihy, které přinesly některé seniorky. Zároveň byl prostor k výměně receptů a nápadů, jak je připravit. Na další schůzce měla paní Iveta Novotná připravenou prezentaci o projektu Paměti národa, kterou připravuje se žáky ZŠ v Městské knihovně Chrudim. Byl to poutavý příběh pana Mirka Pochobradského, který byl členem protifašistického odboje na Chrudimsku a dalších pamětníků.

Viz <https://www.pribehynasichsousedu.cz/chrudim/chrudim-2018-2019/>

Další plánované akce pro seniory nám nedovolí realizovat mimořádná situace v naší zemi. Všichni si přejeme, abychom tuto těžkou zkoušku zvládli. Budeme se těšit na další setkávání na podzim, na které všechny zveme, nejen seniory.

*Jana Duchečková*

## POZDRAV Z KOŠUMBERKA

Milí přátelé, byl jsem osloven, abych napsal reflexi na můj pobyt v léčebně – v rámci této zvláštní doby.

### Jak bylo v Brně

Vezmu to od lesa – tedy od Brna... a budu docela osobní... Jinak to stejně neumím.

Myslím si, že můj letošní prakticky dvouměsíční pobyt v nemocnici a léčebně, se od začátku nese v jakémsi napětí – byl to takový zápas mezi mou snahou mít vše pod kontrolou, mít svobodu... a realitou, která byla hodně nevyzpytatelná... Byla to opět velmi intenzivní škola od Pána k trpělivosti a důvěře v něj...Snad nepropadnu.

Při nástupu do Brna jsem byl dost nervózní už z toho, že mne pořád škrábe v krku. Mám jednu vyzkoušeno, že jsem byl poslán těsně před operací domů, a to už jsem byl přestrojený v pyžamu... Díky Bohu jsem měl výtěr krku negativní a kupodivu hned po operaci celé mé nachlazení bylo pryč – evidentně psychosomatická záležitost.

Bůh se staral – v Brně výborný personál, operace se vydařila, lékaři se tvářili spokojeně, tak já taky.... Prakticky denně jsem dostával svaté přijímání - i když jsem musel personálu vysvětlovat, že vojenská kaplanka z církve čsl. husitské mi ho nepřinese, ale katoličtí kněží. S kaplankou jsem si také dobře popovídal... Pak přišla chřipková karanténa a s ní nejistota, jestli, a hlavně kdy, mne vezmou do Košumberka. Sice jsem se zařídil od začátku podle instrukcí, ale stejně to bylo dost nejasné....

### Košumberská parta

Bohu díky po 13 dnech – 11. 2. jsem nastoupil do Luže. Zde mne uvítala karanténa, ale nebylo to tak přísné....

Dostal jsem se na jiné oddělení než původně – o patro výše – pomalu jsem si zvykal na nový personál i kolegy a kolegyně v léčbě.... Postupně jsem se těšil, až se budu moci vykoupat bez asistence a skončí injekce do břicha, obinadla na nohy a jednu ortézu vystřídá druhá. Byla to taková cesta ke svobodě.

Na pokoji jsem měl postupně tři partáky. Nejdříve velmi chytrého a schopného sportovce /horolezce na Kavkaze, v Tibetu, na Kamčatce i v Africe, sjížděl řeky na Aljašce nebo v Rusku a na spoustě dalších míst, je to rybář, kutil – bývalý učitel na průmyslovce/. I když měl jiné politické názory i zvyky, velmi mi vyšel vstříc, prostě jsme to zvládali dobře. Po něm přišel bývalý člen SNB /dobrá symbióza s farářem...-)/, a také nadšený šéf zahrádkářů z jednoho města na Vysočině. Byl to opět velmi vstřícný a dobrý člověk. Nyní je tu se mnou bývalý tesař a odborník na různé stavby v Čechách, Německu i na španělské Ibize... Pán Bůh se stará a vždy mi poslal dobré lidi... Oni už to měli asi náročnější, ale zvládali to se mnou statečně ☺

### Utahování šroubů

Po krátké době byla zrušena chřipková karanténa a dům se otrásal hlasy, smíchem a hovorem návštěv, dupotem a křikem malých dětí.... Ovšem zhruba od 9.3. přišla nová karanténa. Do té doby se mi podařilo několikrát jet mezi vás farniky na nedělní mše sv. a 7.3. jsem ještě stihl sobotní postní duchovní obnovu v Urbanově u Telče... Následující obnovy musely být odvolány, jako i další věci.... To už dobře víte.

Věřím, že i na vás doléhala tíseň v důsledku nových a nových zpráv, které přicházely

každý den, pořád se utahovaly šrouby, že člověk vždy s napětím čekal, co zase bude zakázáno nebo přikázáno....

Změny zde vždy vyhlášovala jedna ze sester při jídle a já vždy v břiše cítil chvění z toho, že zase uslyším: že se nemá chodit mimo areál, pak že se nesmí na jiné pavilóny, že se nesmí s návštěvami ani venku na lavičku, že se opravdu nesmí ven z parku – o tom nás za pár dnů přesvědčily zábrany na hlavním vchodu a zamčené branky na všech postranních vstupech...opravdu jako ve vězení.... Ale vím, že to bylo třeba a člověk si zvyká...Naštěstí pořád nám dovolili chodit po parku, ale do místní kavárny jen na nákup a ven, a samozřejmě s rouškou. Velmi lituji sestry a terapeutky, ale taky zedníky na opravě jednoho pavilonu, kteří chodí s tím náhubkem, skrze nějž se tak těžko dýchá, potí se brýle a pořád to někde škrtí nebo dře... Roušky mi daroval kolega z pokoje... Sestry také ušily roušky a každý pacient mohl jednu dostat...no, nejsou skvělé?!

Pedikúra a kadeřnictví samozřejmě nefungují – to jsem propásl o pár dnů, takže jsem při své plešatosti dost zarostlý, ale jak koukám kolem sebe, nejsem v tom sám. Nevím, jak dlouho to bude trvat, tak jsem si přes internet objednal strojek na vlasy a vousy. Myslím, že můj první pokus bude zajímavý... no, rouška leccos milosrdně zakryje.

To vše nám na náladě nepřidá... Bohužel kolega na pokoji rád poslouchá TV - zvl. zpravodajství, takže donekonečna slyším nové a nové katastrofické zprávy ze světa a v kombinaci s tím u nás, je to dost nepoživatelný informační koktejl...

Kupodivu lidé – v naprosté většině senioři – vše zvládají v klidu, chovají se k sobě dobře, terapeutky vtipkují, na sestrách vidím únavu, ale statečnou snahu dělat, co je potřeba...Jsou výborní.

## **Škola důvěry**

Toto píšu v úterý 24. 3. a za tři dny bych měl jít domů. A jako mnozí další jsem dostal nabídku, že si mohu pobyt prodloužit. Já se těším domů, takže jsem s díky odmítl. Nicméně několik kolegů a kolegyn to přijalo rádo – zde jsou v relativním bezpečí a jejich děti si nemusí dělat starosti, kdo a jak jim bude pomáhat při příchodu domů....

Vaří nám velmi dobře a já zase slunečnicí krmím na okně ptáky /párek hýlů, sýkory koňadry a sýkory babky, brhlíci/. Máme tu teplo, cvičí s námi... Jedna sestra k tomu řekla: Co vám tu chybí?

Je to tu dobré, opravdu, a jsem vděčný za péči a pomoc. Cítím, že tentokrát ty nohy budou chodit a budou stabilní... Je to proti loňsku velký rozdíl... Myslím, že těch víc jak 7 měsíců léčby v nemocnicích přinese plody. Bohu díky za to. Bůh se opravdu stará...i tím, že právě zde je kaple a s několika lidmi odtud z domu máme mše sv. Měl jsem možnost i několik lidí vyzpovídat, takže jsem si zase připadal jako kněz...:-)

## **A co že mi tu chybí?**

No přece vy!!! Proto chci domů... taky jistě i to soukromí, možnost se podívat na zahradu, do přírody – a i když asi více virtuálně – ale prostě být mezi vámi.... Pořád platí: cokoliv byste potřebovali, ozvěte se a co bude možné, uděláme... Nové zprávy prosím sledujte na webu našich farností.

Moc děkuji O. Ondřejovi, za jeho službu při mé nepřítomnosti, jako i dalším.

**Díky za vaše modlitby... i já se modlím a všem vám žehnám... o. Jan**

I když kvůli karanténě a opatřením kvůli koronaviru postní duchovní obnova neproběhne, i tak je tu rozhovor s P. Milošem Kolovratníkem, který měl být jejím aktérem:

### **Jak se v těchto dnech máte?**

Dobře. Chtěl jsem po Velikonocích strávit jeden měsíc v tichu v klášteře v zahraničí na ignaciánských exerciciích. Takže jestli subjektivně vnímám zpomalení tempa a na faře je klid, jsem vnitřně šťastný. Nyní se více modlím a dělám si pořádek ve věcech, na které nebyl dlouhodobě čas.

### **Co jako kněz, „pastýř svého stáda“, můžete v tomto čase dělat pro své farníky? Jak to zvládáte?**

První týden jsem s aktivitami moc nespěchal. Čas, kdy na nás dolehne izolace a těžkosti je teprve před námi. Když je třeba, jsem k dispozici k individuálním rozhovorům nebo k zastížení na telefonu. A od zítřka vstupuji do bližší spolupráce s oblastní charitou a budu přítomen denně na lince duchovní podpory.

### **Kde vůbec nyní působíte? Je to velická farnost?**

Farnosti to jsou tři, proto mluvím rád o pastoračním obvodu spravovaném z České Třebové, kam spadají tři farnosti, Česká Třebová, Řetová a Damníkovo. Celkem s Českou Třebovou je to 15 obcí s cca 25 000 obyvateli.

### **Jaký jste měl základ své víry? Odkud a z jaké rodiny pocházíte?**

Krajina mého mládí je Podorlicko. Proto jsem šťastný, že nepůsobím tak daleko od kopci zvlněného kraje. Moje rodná vesnice se jmenuje Rybná nad Zdobnicí, dříve Německá Rybná. Kdo má rád umění, určitě se s jejím názvem již setkal nebo setká. V dětství jsem viděl mnoho hezkého v životě mých prarodičů. O něco se s vámi určitě rád podělím osobně. Já sám, byť od mládí ministrant, jsem čekal na své probuzení až do cca 15 let, kdy jsem postupně začal objevovat osobní modlitbu.

### **Prý se rád pohybujete ve světě knih a antikvariátního zboží, je to vaše láska? Proč? Co vás ještě baví?**

Někdy láska, mnohdy spíše služba dobré věci. Dříve jsem věnoval volný čas turistice nebo cykloturistice. Ale mám i jiné lásky. Asi největší láskou je Ruach.

### **Nabízí se tato otázka, co je pro vás nejcennější?**

Dobrá otázka a nelehká odpověď. Před cca 2 lety jsem na Velký pátek pro malou skupinu účastníků vedl Modlitbu odevzdání. Sám jsem si ji procházel těž. A postupně jsem pro sebe z 10 nejdůležitějších věcí, vlastností, schopností nebo vztahů jednu za druhou odevzdával. Je to velmi silné a osobní, proto Vám výsledek neřeknu. Ale je jasné, že na konci celé modlitby odevzdání toho už moc nezbyvá. Jen to jedno jediné, to nejcennější. Ale rád se podělím o to, že mám moc rád ticho a samotu. Ono to zní možná trochu divně. Ale miluji to ticho, ve kterém nejsem sám. Naplněné ticho. Kdy jsme spolu.



**Ještě v únoru jste měl obnovu pro manželské páry, v čem potřebují povzbudit, co je bolí nejvíce?**

Někdy si říkám, jak je to zvláštní, že my kněží prožíváme radosti i bolesti manželů a přitom jasně cítíme své povolání k celibátu. Co manžele nejvíce bolí? Nejsem psycholog, manžele doprovázím jako kněz. A jako kněz vidím, jak se život mění, když manželé postaví na první místo Krista, když najdou odvahu nechat uzdravovat svůj život Boží mocí. To s manžely prožívám opravdu rád. A také když mohu být zpovědníkem obou manželů současně.

**Co s končícím postem a nadcházejícími Velikonocemi? Jak tuto dobu izolovaně prožít, třeba bez možnosti sv. zpovědi, sv. přijímání, ..? Existuje vůbec nějaká rada? Třeba i z Bible.**

Je to velká příležitost, vyjít ze stereotypů. Přijmout fakt, že víra je z Božího slova a posílit vztahy v těch nezákladnějších společenstvích. Je to šance porozumět víře těch, pro které nedělní eucharistie i svátost smíření není dostupnou samozřejmostí. Je to příležitost podívat se do některých světadílů a na některé etapy dějin, kdy věřící žijí nebo žili něco podobného. A přesto jejich víra byla a je zdravá.

Přeji Vám všem, ať se v těchto dnech ve vašich životech narodí něco nového. Z Boží mocí a z Boží blízkosti. Miloš Kolovratník

**Děkujeme za rozhovor, a co vám ze srdce nejvíce popřát? Nyní snad jen zdraví... A někdy na viděnou, budeme se těšit.**

*R. Spilková*

## KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZA 19. TŘÍKRÁLOVÝM PLESEM

Možná si vzpomenete na článek, ve kterém jsme Vás na 19. Tříkrálový ples zvali a prosili o pomoc a spolupráci. Ples už je sice za námi, ale kdo se jej zúčastnil, myslím si, že mu někde v koutku duše doznívají taneční melodie a snad i pocit z příjemně prožitého večera v dobré společenské atmosféře. Před plesem jsme si dali nějaké cíle a myslím si, že se nám docela podařilo se k nim přiblížit. Jsme rádi, že se nám podařilo příjemně zaplnit celý kulturní klub a že se krom našich farností připojili se i přátelé z Luže a dalších farností. Zpestřením programu bylo jistě stylové zahájení Třemi králi v podání Jendy, Ondřeje a evangelického kněze Jana Mikschika. Úroveň společenského plesu jistě pozdvihli šikovní moderátoři manželé Bouškoví, příjemná obsluha šatny i uvítání u vstupu. Tombola našeho plesu je tuším ta nejzajímavější ze všech zdejších plesů a hezké ceny, věříme, udělaly radost všem výhercům. Díky všem sponzorům a dobrovolníkům, kteří se o to nezištně přičinili. Právě díky tombole je z plesu poměrně dobrý výtěžek, který bude použit na opravu střechy fary ve Skutči.



Nyní, když se nemůžeme osobně potkávat, si možná více uvědomujeme, že takové společné setkání na plese, je opravdový dar a radost. Tak se již těšíme na následující 20. jubilejní ples a věříme, že se tam všichni potkáme a možná přijde i takový jeden náš známý "kouzelník" ;-)

*Honza Bárta*

## RYCHMBURSKÉ OKÉNKO

**Výstava betlémů** – Ve dnech 14. prosince 2019 až 5. ledna 2020 pořádal Spolek přátel Rychmburku, již po několikáté, mohu tedy říci tradiční, výstavu betlémů. Otevřeno bylo vždy o sobotách a nedělích a o vánočních svátcích. Zahajovalo se v sobotu, kdy zároveň probíhalo předvánoční zastavení na hradu Rychmburk. Na výstavě bylo k vidění několik desítek betlémů, zapůjčených z blízkého okolí i z větších dálek, z Filipova, Hradce Králové, Kladna (u Prahy), Krouny, Otradova, Poličky, Proseče, Trhové Kamenice a dalších míst. Zapůjčeny byly také nepoužívané betlémy ze skutečské farnosti. Je zajímavé, že někteří skutečtější farníci tyto betlémy nikdy neviděli. ☺ Největší pozornosti se těšil betlém zobrazující Předhradí, zhotovený podle historických fotografií. Tento betlém vyřezal a stále ještě vyřezává lidový řezbář, p. František Pytlík z Hluboké. Podle možností, pokud bylo u betlémů méně návštěvníků, byla možnost prohlédnout si místní chrám s vánoční výzdobou. Výstava byla návštěvníky, kterých bylo několik set, velmi pozitivně hodnocena. Řady návštěvníků výstavy také rozhojnili členové pěveckých sborů Rubeš a Cantando, kteří vystoupili na Tříkrálovém koncertu v našem kostele. Na bývalé faře, kde výstava proběhla, je také možnost si prohlédnout historickou školní třídu. Chci Vás pozvat na další výstavu, s pracovním názvem Předhradí v toku času, která by měla proběhnout o červencovém prodlouženém víkendu, při příležitosti srazu rodáků.



**Tříkrálový koncert** – 5. ledna se po několikaleté odmlce uskutečnil v našem kostele benefiční Tříkrálový koncert. Koncert pořádala naše farnost ve spolupráci a s finanční podporou obce Předhradí a také s podporou radního Pardubického kraje pro sociální záležitosti, Pavla Šotoly. Jak jsem se již zmínil výše, na koncertu účinkovaly skutečské pěvecké sbory Cantando a Rubeš, pod vedením sbormistra Zdeňka Kudrny. Jejich vystoupení ve zcela zaplněném kostele byla skvělá, neměla prostě chybu. ☺ Návštěvníci ze širokého okolí, zmíním pouze ty z největší dálky, z Nasavrka a Rosic u Chrastí po právu ocenili jejich vystoupení dlouhotrvajícím potleskem. A to několik posluchačů muselo koncert vyslechnout tzv. na stojáka, protože ani přidané židle jejich počtu nestačily. Rádi bychom takto zaplněný kostel měli i při pravidelných bohoslužbách, které se snad díky zlepšené zdravotní situaci brzo obnoví. V předstihu vás zvu na příští Tříkrálový koncert, který by se měl uskutečnit 3. ledna 2021.

Vítek P.

## ŽIVÝ BETLÉM



## KARNEVAL V KC RAŇÁ



## IV. SEMINÁŘ VE SKUTČI: VĚDA, VÍRA A SKAUTING

se uskutečnil 29. 2. 2020 v kulturním klubu Skuteč. Letošními hosty byli Jan Paseka, Jarmila Doležalová, Petr Beránek, Cyril Höschl a Tomáš Šebek.

Mít zájem, udělat si čas a třeba pozvat i své známé, to byl předpoklad účasti... Bylo z čeho vybírat, vždyť program byl určený všem, i „neskautům“. Mnoho lidí využilo příležitosti přijít, byť i jen na jednu přednášku dle svého výběru.

### EXHORTACE PAPEŽE FRANTIŠKA GAUDETE ET EXULTATE

- s přednášejícím Janem Psekou, generálním vikářem královéhradecké diecéze. Komplikovaný název, ale gaudete et exultate znamená něco prostého, radujte se a jásejte. Všimeme si radosti a důvodů k radosti v našem životě opravdovým způsobem. Témata papeže Františka jsou ekologie, vztah mezi mužem a ženou, o svatosti, ... O. Jenda se věnoval především svatosti. Každý člověk má usilovat o svatost. Nemusíme dosáhnout v životě nejprve určitého postu /matka, profesor, lékař,../, začněme ihned. Smazávají se rozdíly, jsme si v tomto rovni. Vždyť velké věci se téměř vždy odehrávají v obyčejném prostředí /Matka Tereza,../. Svatých je nekonečný zástup, i babička, kamarád, učí nás pokoře a mají být pro nás úžasnou školou. Důležité je, aby každý věřící rozpoznal svou cestu, nekopíroval ostatní, našel svůj originální způsob ke svatosti, vykonával mimořádné věci zcela obyčejně. Toto je ta věta, kterou o. Jenda několikrát jako hodně důležitou opakoval: „**Svatost není nic jiného, než plně žitá láska.**“ Zaznělo i to, že nikdo není zbytečný na tomto světě. Tolik toho chce Bůh říci tomuto světu i našimi životy...

*R. Spilková*

### OSUD JMÉNEM LEŽÁKY

O svém osudu a příběhu své rodiny z Ležáků nám přijela vyprávět paní Jarmila Doležalová, roz. Štulíková (moje teta) a její dcera Jarmila. Útržky vzpomínek byly doprovázeny fotografiemi a krátkými dokumenty.

Ležáky byly vypáleny 24. června 1942 a poté byly velmi malé sestry Jarmila a Marie odvečeny z domova od svých rodičů. Děti rozdělily do cizích německých rodin, kam byly poslány na převýchovu. O svém pravém životě se dívky vše začaly dozvídat postupně až po návratu do Čech, od strýčka a dědečka Pelikána, kteří je vychovávali. Dědeček se jako jediný z rodiny vrátil z koncentračního tábora. Teta na svou dočasnou německou rodinu vzpomínala, a dokonce se později i setkali.

I když je to velmi dávno, snažme se vcítit do pocitů ležáckých rodin, které byly násilím rozděleny a vytrženy z každodenního života, jež do té doby prožívaly. Co všechno zažila obě děvčata, ale i ostatní děti, nejen z Ležáků. V přednášce se vzpomínalo i na další „tichá místa“, kterých bylo na 40.

Tato přednáška ve mně zanechala velmi silný prožitek. Moc děkuji tetě Jarmile Doležalové, která nedávno oslavila své životní jubileum, za její odvalu o tom všem mluvit a přejí zdraví, Boží požehnání a sílu do dalších let.

Snažme se žít tak, aby se tato historie již nikdy neopakovala.

*L. Zdražilová*

## RUDÝ BABYLON

- s přednášejícím Petrem Beránkem (Vlkem).

Ten poutavě vyprávěl o nelehké době ve 20. a 30. letech 20. století v Rusku, jaké hrůzy lidé zažívali, jak trpěly rodiny. Posuďte sami.

Bolševici tou dobou odmítali v životě něco daného, přirozeného a chtěli vybudovat něco nového. Novému socialistickému člověku byla rodina na překážku. Měl žít jen pro společné dobro, novou duši. Ve 20. letech byla rodina vnímána jako něco velmi špatného, protože byla největší baštou tradic, kulturních i náboženských, a to nebylo žádoucí. Byl upraven i zákon o manželství a rozvodech. Stačilo se pouze zaregistrovat, oddací listy byly tisknuty na balicí papír, sňubní prsteny byly zrušeny. Člen strany byl neustále mimo domov, samá schůze, školení, ... Politika se promítla i do jmen dětí – Vladlen, Marlen, Ninel (pozpátku Lenin), atd. Babičky nechaly tajně křtít děti, i bez vědomí rodičů. I ve vzdělání dětí to byl takový mikro komunismus v rámci školy, vznikaly leninské koutky, mýty o Leninovi, starý svět, co bylo za cara, děti neznaly. Vznikaly výbory, dětské milice, hrály si na revolucionáře. V roce 1921 byl zakázán ruský skauting a v roce 1922 založen Pionýr. Pro ty větší děti (15-23 let) to byl kom-somol. Ty se cítily jako nová elita, šlechta, nosily vojenské uniformy. Doma byly děti v té době největší hrozbou, mlčelo se před nimi, aby něco nevyzradily.

Rodinu mělo rozleptat i bydlení. Řada rodin zamířila do měst. Koncepce komunálních bytů byla taková, že ženy a muži měli pokoje zvlášť, i děti, cíleně mělo být narušeno pouto matky s dítětem. Žilo se skromně, málo místa – 5m<sup>2</sup>/osoba. Nosily se vojenské uniformy, dělnické kombinézy, vše bez náušnic, parfémů, ... Takový spartánský způsob života. Nastala neúroda a s ní začaly hospodářské obtíže. Do toho v roce 1929 Stalin měl plán zničit ruskou vesnici. Ten kdo se tzv. nehodil, byl kulak. Rodiny se měly do jedné hodiny vystěhovat, majetek byl rozprodán sousedům, dům spálen. V roce 1930 bylo vyhnáno 10 milionů osob, byla vysoká úmrtnost. Všude neklid, nedostatek potravin, hladomor. Rodiny se rozpadaly, hodně dětí zůstalo sirotky, vznikaly dětské gangy. Stávalo se, že se děti zříkaly rodičů. Komunální byty byly určené ke špiclování, každý pátý úředník donášel, i o přehledu návštěv, raději se nemluvalo o ničem. Mladá generace udávala rodiče, řídila se pouze „pravdou strany“...

Stále si myslíte, že se máte špatně?

Ještě s tím rozdílem, že si své rodiny, hlavně vlastním přičiněním, rozbíjíme sami...

*R. Spilková*

## VÝRAZ TVÁŘE JAKO OKNO DO DUŠE

- přednáška profesora Cyrila Höschla.

Tak, jako už tři předchozí ročníky, i letos se ve Skutči na seminář sešlo několik vynikajících přednášejících. Mezi nimi byl také velmi známý a výborný profesor psychiatrie, zakladatel a současný ředitel Národního ústavu pro duševní zdraví, Cyril Höschl. Jeho přednáška nesla název “Výraz tváře jako okno do duše”. Už jen samotný název mě, stejně jako jistě mnoho dalších posluchačů, nalákal.

Přednáška ve zkratce rozebírala, co umí různí lidé rozpoznat ve výrazu ostatních a co to nás vlastně vypovídá. Pan profesor ji prokládal vtipy a rozhodně se nikdo v sále nenudil.

Pan profesor v přednášce také mimo jiné nakousnul téma neuroticismu a co vše může v lidském životě ovlivnit. Jaké nemoci u nás může rozvinout a jaké podmínky k tomu stačí.

Mě osobně přednáška velmi bavila, protože se podobnými tématy sama už delší dobu zabývám. Ale myslím si, že byla jistě opravdu užitečná i pro kohokoli, kdo nemá o psychologii ani

ponětí. Velmi zajímavým poznatkem například bylo, že když vidíme lidský obličej vzhůru nohama, náš mozek nedokáže určit spoustu znaků a dost možná bychom ani nemuseli poznat člověka, kterého vidáme každý den. Lidský obličej vypadá také vzhůru nohama mnohem hubenější, což je podle mě skvělý tip pro všechny dnešní instagramové modelky. Místo dlouhého času stráveného nad Facetunem stačí fotku obrátit vzhůru nohama a zveřejnit. A nikdo si ani nevšimne, že jste během Vánoc (či karantény) trochu pozapomněly na svou dietu. Skutečně doufám, že pana profesora Höschla jsme ve Skutči neviděli naposledy.

*M. Halámková*

## NEBE NAD JEMENEM

Nebe nad Jemenem je název knížky a také přednášky lékaře Tomáše Šebka. Knížka je k dostání v knihkupectvích, přednáška se konala v sobotu 29. 2. 2020 v Kulturním klubu ve Skutči.

**Tomáš Šebek** je známý český chirurg pracující v Praze, který už desátým rokem spolupracuje s humanitární organizací Lékaři bez hranic. V rámci této organizace byl už na několika misích: Haiti, Afghánistán, Jižní Súdán, Jemen. Zkušenosti z těchto misí popsal v blozích, které vyšly i knižně, naposledy výše zmiňovaný Jemen.

Poutavě a zapáleně mluvil o Lékařích bez hranic i o svých lékařských misích do zemí sužovaných válečnými konflikty, případně přírodními katastrofami. Svou přednášku doprovodil i promítáním fotografií, také odpovídal na otázky publika.

**Lékaři bez hranic** (Médecins Sans Frontières, MSF) jsou nezávislá mezinárodní humanitární organizace, která poskytuje rychlou a profesionální zdravotnickou pomoc lidem postiženým válkami, epidemiemi a přírodními katastrofami či lidem vyloučeným ze zdravotní péče. Vznikla v roce 1971, založila ji skupina francouzských lékařů a novinářů, působí ve více než 70 zemích světa. Pro Lékaře bez hranic v celém světě pracuje zhruba 50 tisíc lidí, mají asi 500 různých projektů pomoci. Celosvětové příjmy a výdaje organizace v roce 2018 činily asi 1,6 miliardy eur. Hlavním zdrojem jejich příjmů jsou soukromé dary, protože ty jim umožňují zachovat si nezávislost na politických a jiných zájmech a vlivech. Působí tam, kde nikdo jiný nechce, vždy ale se souhlasem místních autorit. Jsou nestranní, v případě různých bojů se starají o zraněné všech zúčastněných stran konfliktu, jsou to pro ně lidé, kteří potřebují pomoci. Jejich cílem je obyvatelům těchto oblastí přinést znalosti, materiál, nemocnice a proškolení je tak, aby v ideálním případě tam lékařská péče zůstala a fungovala s místními lidmi i po ukončení mise.

**Jemen** je arabská země na jihu Arabského poloostrova. Má asi 29 milionů obyvatel, zhruba 40% jsou děti do 15 let. Kvůli dlouhotrvající občanské válce (boj o ropu a nerostné bohatství, vměšování se Západu, testování různých zbraní) je zde v současnosti největší humanitární katastrofa. Lékaři bez hranic tady pracují na obou stranách konfliktu a jsou zaměřeni na civilní obyvatelstvo. Se zraněnými a nemocnými řeší pouze vztah lékař – pacient, pokud se dotýčný chová slušně, tak je všechno v pořádku.

Další „telegrafické“ poznámky z přednášky:  
Tomáš Šebek pracoval v hlavním městě San'á. Téměř všechno je zde zničené a skoro nic nefunguje (infrastruktura, úřady, památky, ...).

Nebaví ho cestování, cestuje pouze kvůli svému lékařskému povolání.

Jeho povolání ho baví. Baví ho také popularizace medicíny.

K Lékařům bez hranic se přidal proto, že vnímal určitou společenskou odpovědnost.

Lékaři bez hranic nemají horní věkový limit pro svoje spolupracovníky.

Přepínat mezi různými „světy“ zvládá díky asimilaci.

Má tolerantní rodinu.

Lidé v Jemenu mají velkou oporu v početné rodině, např. počet příbuzných na návštěvě pacienta v nemocnici je někdy problémem pro personál.

V Jemenu je suché podnebí, málo vody a pěstuje se zde rostlina kata jedlá, která se používá jako droga „khat“ pro své povzbuzující účinky. „Khat“ konzumují téměř všichni obyvatelé země a slouží též jako významný obchodní artikl.

Bylo to zajímavé a poučné povídání od sympatického člověka, takže jestli jste ještě žádnou přednášku lékaře Tomáše Šebka neslyšeli a naskytne se vám příležitost, tak určitě doporučuji. Případně si můžete přečíst některou z jeho knih: *Mise Haiti, Africká zima, Mise Afghánistán, Nebe nad Jemenem.*

*J. Burešová*

## TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Letošní Tříkrálová sbírka 2020 byla velmi výjimečná, nejen proto, že se v našich obcích vybraly vysoké částky, ale také proto, že naše domácnosti tři králové navštívili letos již po dvacáté.

Ráda bych poděkovala všem za spolupráci a hladký průběh Tříkrálové sbírky. Velký dík patří koledníkům, vedoucím skupinek, starostům, kněžím a všem lidem, kteří pomáhali a přispívali.

Věřím, že v příštím roce se opět setkáme se společným cílem rozdávat Boží pokoj, lásku a radost druhým.

*Alžběta Doležalová*



Za oblast Raná vybralo 32 skupinek kolední- Za oblast Skuteč:  
ků tyto částky:

- Raná - 13 762,-
- Oldřetice - 12 180,-
- Vojtěchov - 15 470,-
- Pokřikov - 9 325,-
- Kladno - 12 018,-
- Mrákotín - 10 062,-
- Prosetín - 19 318,-
- Dřeveš, Tisovec - 8 064,-
- Skuteč - 43 342,-
- Lažany - 1 736,-
- Skutíčko, Příbylov, Bílý kopeček - 2 678,-
- Zhoř - 1 970,-
- Radčice - 5 614,-
- Žďárec - 8 462,-
- Štěpánov - 4 138,-
- Zbožnov - 2 859,-

## DĚTSKÉ OKÉNKO



Milé děti, na Květnou neděli si připomínáme příběh o tom, jak Pán Ježíš přijel do Jeruzaléma na oslátku. Zde ho všichni lidé vítali a volali: „Sláva.“ O Velikonocích čteme v Písmu svatém o smrti Pána Ježíše na kříži. Zde lidé volali: „Na kříž s ním! Ukřížuj ho!“ Z jakého volání měl Pán Ježíš asi větší radost? „Sláva.“

A jak je to s námi? Všim, co děláme, také jako bychom něco volali. Tím hezkým Pána Ježíše oslavujeme, tím špatným voláme: „Ukřížuj!“ Například když pomáháme mamince, děláme radost bráškovi, ve škole posloucháme paní učitelku – voláme Sláva. Když se hádáme a odmlouváme – voláme Ukřížuj. Chceme-li Pánu Ježíši dělat radost, budeme se snažit dělat častěji věci, které ho oslavují a nedělat ty, které ho křížují.

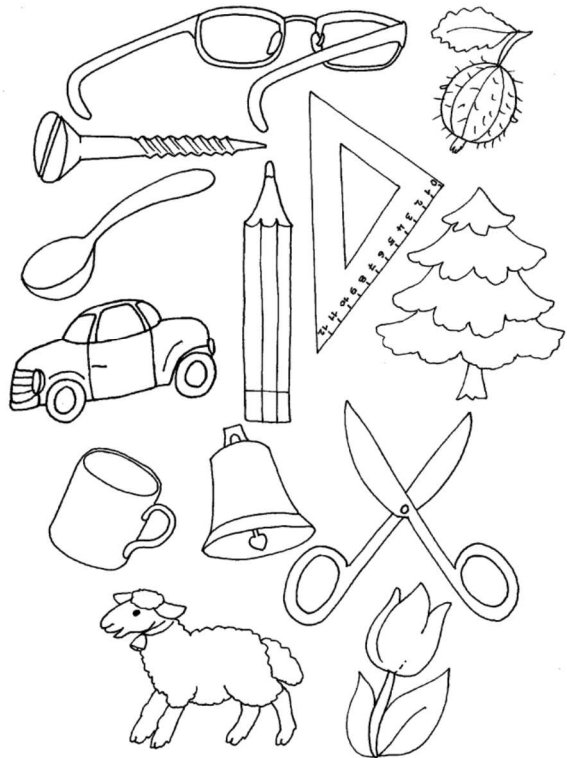
A jak se mohlo stát, že lidé Pána Ježíše nejdřív tolik oslavovali a potom ho zabili? Ti lidé Pánu Ježíši nerozuměli. Mysleli si, že když z něj udělají krále, budou se mít všichni dobře a už nebudou muset dělat nic nepříjemného. Ale Pán Ježíš to tak nechtěl. Chtěl lidem ukázat, že nejdůležitější není bohatství a sláva, ale láska. Proto z lásky k nám zemřel na kříži, abychom se my mohli dostat do nebe.

V modlitbě děkujeme Pánu Ježíši za to, že z lásky k nám zemřel na kříži.

Na obrázku vidíš velký nápis HOSANA a pod ním spoustu věcí. Každé písmenko spoj s obrázkem, který začíná tím písmenem. Nakonec můžeš všechno pěkně vybarvit.

*Eva Bártová*

# HOSANA



## MIMOŘÁDNÉ BOHOSLUŽBY A AKCE

Vzhledem k vyhlášenému nouzovému stavu a karanténě nebylo možné naplánovat akce na následující období. Sledujte prosíme aktuality na webech farností a v ohláškách.

Vydáno 5. dubna 2020 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, Internet: [www.farnostskutec.cz](http://www.farnostskutec.cz), [www.farnostrana.cz](http://www.farnostrana.cz)